

FOTOGRAFIA, ESPOTS, CINE I PA AMB TOMÀQUET

Pomés apassionat

Apassionat de la fotografia, de la publicitat —a la qual reconeix una alta categoria autòctona—, del cinema i de la gastronomia. Seus són alguns espots que han arribat a sorprendre mitja humanitat

Àngels Pera

Leopold Pomés, 55 anys, barceloní, és, bàsicament, un home apassionat. A més, és fotògraf, restaurador, publicitari, gastrònom i, com diu ell, «aprenent de dibuixant». Qualsevol d'aquestes activitats, qualsevol cosa que Leopold Pomés dugui entre mans, la tracta amb dèria d'enamorat. Les seves passions l'obsessionen i l'obsessió el condueix sempre a la minuciositat, al mínim detall: Tant és que sigui una imatge fotogràfica, o un dibuix, un guisat, una amanida, o un pa amb tomàquet. I és que ell no entén cap altra manera de fer les coses.

—Els teus inicis van ser amb el grup *Dau al Set*. ¿Com hi vas entrar?

—Quan era jove, el que volia era fer cine, però als anys 50, per a un tio

jove com jo, això era quasi impossible. La gent de cine que corria per aquest país parlava un llenguatge tan diferent al meu que, per a mi, eren inaccessible. Jo sempre he tingut obsessió per mirar i, per ganes d'expressar-me, per ganes d'expressar el que veia, vaig començar a fer fotos. En aquella època les úniques fotos que es feien eren fotografies oficials, les que treien retratat el Porcioles als diaris mentre inaugurava un pont, o fotografies que feien unes agrupacions denominades artístiques, com, per exemple, l'Agrupación Fotogràfica de Catalunya.

Amb tots els meus respectes, aquells senyors feien unes fotografies molt «quiques»: donaven molta importància al paisatge o a l'anècdota fotogràfica més simple; a més, després hi havia els fotògrafs de protesta,

que feien, més ben dit, que fèiem, fotografies subversives del tot impubli-cables. Llavors devia ser el 54, en una època en què jo estava molt interessat per Unamuno, per la cosa transcendental i còsmica, vaig conèixer en Modest Cuixart, quan el *Dau al Set* ja estava a les acaballes. Tant a en Bros-sa, com al Pons, com al Tàpies els va agradar molt la mena de fotografies que feia i vaig entrar-hi una mica per la porta gran. El fet de col·laborar amb aquesta gent ha estat una obses-sió que m'ha durat molts anys.

—*Dius que de jove volies fer cine i, al cap dels anys, en vas fer: Ensalada Baudelaire, que, per cert, va despertar moltes iras, va ser molt criticada per uns i molt ben rebuda per altres. ¿Penses repetir?*

—Sí, m'agradaria molt tornar a fer cine. *Ensalada Baudelaire* va ser fer realitat una vella il·lusió, la il·lusió de tenir la meua pròpia obra. Encara que va tenir moltes crítiques —un conegut em va arribar a dir que prou fumudes teníem les coses perquè, a sobre, sortís jo fent pel·lícules com aquella, que feien un servei pèssim al país—, va ser comprada per una productora americana i gent com l'Antoñito López, aquell pintor de Madrid, se'n van

enamorar. N'hi va haver de tots colors. Per a molts va ser la cosa «mona», ben feta, d'un publicitari.

—*¿I com a publicitari, com veus la publicitat que es fa en aquest país?*

—Penso que és una de les coses de més qualitat que es fan. Les sèries angleses i els anuncis són, amb diferència, el millor de la programació de televisió. ¿En què som tercers del món? En res, menys en publicitat.

—*¿A més del americans, qui tenim al davant?*

—Els anglesos. Darrere dels americans i dels anglesos, som nosaltres. La mitjana de qualitat és tan alta que no es correspon en absolut al nivell que té aquest país en altres activitats. Els anuncis, a part de ser creatius i lúdics presenten situacions que només es poden produir en publicitat, hi ha uns acabats increïbles, suggestius, precisos. El cinema ha quedat molt endarrerit respecte a la publicitat.

—*¿Per què?*

—Doncs, perquè la juxtaposició d'imatges que es fa en un anunci no es pot utilitzar per fer una pel·lícula. A més, s'ha creat una estètica que només poden donar els spots. Imagina't l'anunci de la «Vileda». Fer allò, passar la Vileda i aquella resplendor és difícilíssim. En publicitat la recreació funcional i obligada de l'estètica d'elements com una Vileda és una cosa fabulosa. Si d'aquí a 3.000 anys es descobreixen els fotogrames d'aquest anunci, sabran perfectament com era l'estètica dominant del nostre temps.

—*Estic d'acord amb tu que els anuncis són del millor de la programació de televisió, però, alhora, resulta una mica decebedor veure que la teva Vileda, per molt que la refreguis al terra no deixa aquella lluentor o que, quan obres una ampolla de cava, cap Gudunov no et fa ballar un vals...*

—Però el que intentem és convèncer i vendre com més Viledas i més ampolles de cava millor...

—*Convèncer d'aquesta manera, jugant amb les emocions de la gent, ¿és molt difícil?*

—Precisament això, arribar a convèncer jugant amb les emocions, que és la manera més forta de comunicar qualsevol missatge, és el que m'apassiona i m'obsessiona. I m'obsessiona perquè crec que té un punt màgic. És a dir, quan estàs pensant «la idea» per

fer una campanya publicitària forta, a més del temps que hi passes donant-li voltes, entren en joc uns mecanismes que no acabo d'entendre bé.

—*¿Creus que la inspiració ve donada per algun element màgic?*

—Crec que sí. A mi, de vegades, m'han encarregat campanyes amb un mes de temps i m'he passat hores pensant-hi i no em sortia res. Per més voltes que hi donés i que rumiés, era impossible. Aleshores, pujant l'ascensor per anar a veure el client per dir-li que em donés deu dies més, m'ha sortit. I m'ha sortit bé, ¿eh? No perquè sigui genial, ni de bon tros. Potser per

DUMENEC UMBERT

«El cinema ha quedat molt endarrerit respecte a la publicitat».

la pressió, perquè anava a veure el client fotut i aterrat... No ho sé. Les grans idees, jo encara no si ben bé d'on surten.

—*Abans deies que t'apassionava convèncer emocionant la gent. Diuen que la pel·lícula que vas fer per fer costat a la candidatura olímpica de Barcelona en els Jocs del 92 va ser determinant, i que fins i tot el Maragall es va emocionar.*

—Sí, es veu que sí. No és una pel·lícula per vídeo, sinó per cinemascop, i els resultats són bastant forts. Diuen que va agradar molt als membres del COI i al mateix Maragall, que es va emocionar, i gent que l'acompanyava han dit, efectivament, que va ser un element determinant a l'hora de les votacions. Quan estàs creant qualse-

vol cosa d'aquestes dimensions, hi ha un apassionament tan gran, t'hi aboques tant, que ha de quedar reflectit d'alguna manera en els resultats. Amb els Mundials del 82 em va passar el mateix.

—*A més d'aquesta passió per la imatge, ¿d'on has tret la passió per la gastronomia?*

—Crec que em ve de la infància. El meu pare era agent comercial col·legiat i cada dia anava a llotja. Allà es feien dues activitats: la primera del dia era la borsa i cap a les 10 o les 11 del matí es canviava el torn i es feia la contractació de cereals i d'espècies a l'engròs, que era al que es dedicava el meu pare. Cada dia, mentre esperava el canvi de torn, anava a esmorzar a les Set Portes. El meu pare em va fer agafar una admiració enorme pel restaurant, perquè les Set Portes crec que és molt més que un restaurant.

Jo hi anava amb ell de tant en tant i, a més del restaurant, per a mi era importantíssim el clatell del senyor Parellada, que aleshores era l'amo. El senyor Parellada duia el cap rapat i tenia un d'aquells clatells grossos, amb sacsons que s'arrepnen sobre el coll de la camisa. Era un clatell interessantíssim i, ell mateix, és l'home més interessant que he vist en un restaurant, i n'he vist molts.

El que s'ha escrit sobre el senyor Parellada ve a ratificar la meua primera impressió: aquell clatell era impressionant, perquè el senyor Parellada era tot un personatge. Era un element entre ferotge i tendre. Un gran professional. A més de les Set Portes, tenia la Fonda Europa, a Granollers, que havia arribat a tenir 1.100 llits parats i, fixa't com era, que sempre li havien de sobrar 100 llits, perquè no podia suportar que algu anés a casa seva i no s'hi pogués quedar a dormir.

—*¿És per aquesta obsessió que tenies envers les Set Portes i el clatell del seu amo que ara és teu el restaurant?*

—És meu i del meu soci, que és el nét del senyor Parellada, però sí, la història ve de quan era petit.

—*¿I el pa amb tomàquet, també t'apassiona?*

—A mi, el pa amb tomàquet em torna boig. Sobretot amb truita a la francesa.

—*¿Per això n'has escrit un llibre?*

—Això del llibre va sorgir a Fontclara, a l'Empordà, on tinc una masia. Allà fan un pa de pagès, unes barretes amb textura de llengueta, que és com una mena de paradís. A més, jo el lubrico amb molt d'oli, i és una cosa gloriosa. □